

יגאל הורביץ, העורך הכללי

יגאל הורביץ (מימין) בטוח שיזכה בתביעה שהגיש נגדו בנק לאומי. כי בידיו יש ראיות מוצקות (ומוקלטות) לשענותיו כי לבנק אין זכות לחבוע ממנו כסף

קריזהרוח והשאננות של השר יגאל הורביץ, מול ההאשמות של בנק לאומי וחלק מן העיתונות והציבור, אינם מפובקים. יש לו סיבות טובות לחשוב כי הבנק יפסיד במערכה המישיפטית נגדו.

עיקר הסיבות טמונות בכמה הקלטות של שיחות טלפוניות עם מי שהיו ראשי בנק לאומי, מרדכי איינהורן ויעקב מאכט, שבהן מתאשרת גירסתו של הורביץ לגבי הערכות שנתן בזמנו לבנק. כאשר ארנסט יפת עמד עדיין בראש בנק לאומי, החלו עיסקי בניו של הורביץ להיקלע לקשיים. הם היו זקוקים למימון דחוף בסדר גודל של כשני מיליון דולר, והציעו לבנק שיעבוד

ושתוחזר כאשר יירשמו השיעבודים, כמוסכם. יגאל חתם, הערכות הופקדה בכספי פת האישית של יפת במישרו בבנק. וכל העיסקה נעשתה על-ידי מישהו של יפת, מרדכי איינהורן, והממונה על האשראי לתעשייה בבנק. יעקב מאכט.

הבנק נתן את הכסף, השיעבוד נרשם על שמו, אולם בינתיים פרצה הסערה של הדרת יפת, וכל הצדדים היו טרוי דים מדי בעניינים אחרים, כך שייגאל לא טרח כלל לבקש את החזר הערכות שעליה חתם ושאותה נתן ליפת.

בתחילת 1987 ראתה מישהו הורביץ כי הבית מתחיל להתמוטט, וכי בנק לאומי מנוהל על-ידי דור חדש, בראשות בניו צדיק, ושכל מי שעשו את ההסדרים עימם אינם עוד בבנק.

יגאל הורביץ פעל אז ממישרד בכניין חברת יריב ברחוב וולפסון, שבו שכנו מישרי הקבוצה.

הוא טילפן ממושרדו אל שני אנשים, מרדכי איינהורן ויעקב מאכט. מתוך ראיית הנולד דאג להקליט את השיחות. בשיחות העליה את נושא הערכות שעליה חתם בזמנו, ושאל מדוע לא קיבל אותה חזרה. גם איינהורן וגם מאכט הביעו תמיחה על כך, וציניו כי

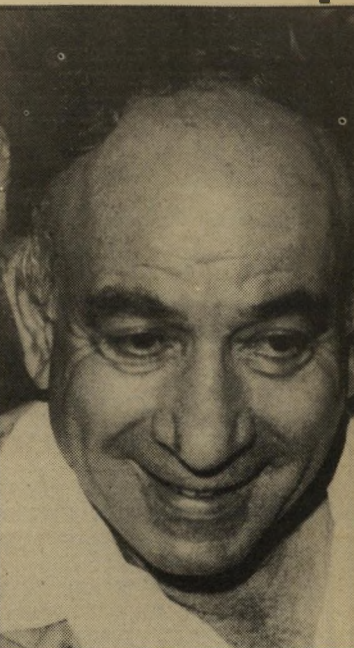
הבנק גם סירב לרדות את כל הנושא עד אחרי הבחירות, למרות שהורביץ טען כי רחיה נוספת כי לא תשנה את המצב. עתה, שלושה וחצי חודשים לפני הבחירות, הגישה התביעה נגד הורביץ, וכבר גרמה נזק: הליכוד מנצל אותה להקטנת חלקו במערכת הבחירות, והיא ציבור חושב כי האיש, שקרא — כש היה שרה האוצר — "אין לי", מתחמק

גילה רחין, העולם הזה

ההקלטות של

יגאל הורביץ

אין להם מושג מדוע הדבר לא נעשה, שהיה הוא קיום את חלי קו ברישות השיעבוד. עם ארנסט יפת לא שוחח, מכיוון שהניח כי לא תהיה אפשרות להביאו ארצה למתן עדות, ואילו איינהורן ומאכט מצויים כאן.

הקלטות אלה הן הנשק הסורי שעליו מושתתת הגנתו של הורביץ. בגללן הצהיר כי אינו חושש מפני מישהו, וכי אין עליו לשלם את תביעת בנק לאומי. מה שברור הוא כי כאשר יבקש מבית הדין שיפטר רשות להתגונן על-ידי הורביץ, הורביץ יתחיל להירדק, הוא יקבל קרוב לוודאי את הרישום. מישהו יתחיל בעוד כמה שנים, והתוצאות בידו בית הדין שיפטר.

ידיעות הודלפו במתכוון

בוסף על טענת אייכום הערכות, יטען הורביץ כמה טענות חשובות אחרות, שהיפכו את המישהו למישהו ציבורי ממדרגה ראשונה. הוא יצינו על העובדה כי שום בנק, להוציא בנק לאומי, אינו ממש ערר בויות אישיות של בני הורביץ, ואינו פועל נגדם אישית. גם בר"ל פועל אי שיתר נגד השר יגאל הורביץ, ולא נגד הבנים. בנק לאומי המתין בהגשת התביעה

ממשלום התחייבויות. דובר בנק לאומי יונה פוגל, הגיב באמרו כי הטענות על טיפול פוליטי נועדו לטשטש את העובדות, והן כוונ דאי יתבררו בבית הדין שיפטר. חשוב לזכור כי מיוני 1987 ועד היום נוהלו מגעים עם השר הורביץ להשגת הסדר, שבמישרדו ישלם כפי יכולתו בגין הערכות. הבנק נקט צעדים רק כשי התברר כי הורביץ אינו מוכן להגיע להסכם. רק ב-2 ביוני 1988 השלים המפרק את חקירתו והגיש דיווח שבין לבית הדין שיפטר. רק אחרי פעולה זו יכול היה הבנק לשקול ולהחליט מה עליו לעשות. אשר לאי הפעולות נגד בני הורביץ, נראה כי חקירת המפרק הראתה כי אין להם נכסים. לגבי השר הורביץ טרם הוכח הדבר.

כונס הנכסים ישראל קנטור דחה מכל וכל את טענות הורביץ. לדבריו, היה צורך בעבודת-זמנים מתישה כדי להבין מה התרחש בעיסקי-המישהו, והר"ת שהגיש מעידים על עצמם. הוא נפגש מאות פגישות, בניסיון למי כור את אורן מבנים כחברה פעילה, אולם הנהלת-הבורסה התנגדה לכך, ודרשה למכור נכס-נכס בנפרד. אשר לאשגל השומרון היתה בעייה של מחי סור במימון להמשך הבנייה, וכל צעד נעשה באישור בית הדין שיפטר ובירידת מישהו הורביץ, שהתבקשה להביא קונה טוב יותר, אם יש לה. קנטור ציין כי בחודש הקרוב יעשו כמה עיסקות גדולות, שזירימו כסף לקופת הכנס.

הנדרן

(המשך בעמוד 5)
גאולה ויובל נאמן, ואף עולה עליהם לא אחת בהכרזות הנוראות. אבל ככל שההצרות יהיו עכשיו קיצוניות יותר, כן יקלו לוותר על השמחים בבוא העת... וכמו שרון, כן דויד לוי. אם המוני המיזרחיים יתמכו בו, מי יוכל להפריע לו לעשות שלוש-מאות-שטחים? אז שיקים בנתיים התנהלויות-דימה על הגבלאות. זה רק יעזור בבוא העת. ומישהו ארנסט? מה, הוא משוגע? איש מבין? הוא מבין שבלי אש"ף אין שלום. וגם שמיר, בעצם, בניככי ליבו, יודע אף יודע...
בקיצור — רק הליכוד יכול. כמו דהגול. כמו ניכסון. כמו רגן.

שאלה היא: האם הוא גם ירצה? כמו הציפורים, בבדיחה ה מפורסמת של דן בן-אמון: ירצו — יאכלו. אך האם ירצו? הימין הקיצוני עשה שלום בעולם כאשר זה התאים לאינטרסים של הציבור שאותו הוא ייצג. אחרי שנים ארוכות של האינתיפאדה באלג'יריה, הגיעו אילי-ההון בצרפת למסקנה כי המילחמה היא ביונס רע. השוק האירופי האדיר חיכה לצרפת. בקרב הצמרת הכלכלית-החברתית התגבשה הריעה שצריכים לחסל את המילחמה, להיעדר לפיתוח כלכלי מודרני ולכבוש את אירופה. המשימה הוטלה על דהגול. הוא רימה את הבורגנים הקטנים, שהם עדר-הבחירות של הימין, ובשילוב של אומץ-לב, עזרמה וזכות, עשה שלום בתוך בולות.

רונלד רגן מבטא את הדיעה החדשה בקרב הצמרת הכלכלית-החברתית בי ארצות-הברית, שמירוץ-החימוש פשוט אינו יכול להימשך. אין הוא הורס רק את המשק הסובייטי, כפי שנאמר בעבר, אלא גם את המשק האמריקאי. אך צות-הברית כורעת תחת נטל הנשק, בעוד שיפאן כובשת את העולם. אם כן, תחי הפרסטרויקה, יחי הגלאסנוסט, יחי אפילו לנין!

בארץ אין צמרת כלכלית-חברתית די חזקה ודי נכונה, כדי לתת פקודות לימין. אין בארץ קברניטי משק מרחיקי-ראות, המבינים כי שלום, אשר יביא את הכלכלה הישראלית לריאד ולכבדאר, ריווחי יותר מאשר מילחמה אווילית על הקסבה של חברון. אבל בהחלט יכול להיות שחרף כל הרמג'וניה הימנית, יגיע עסי-ישראל למסקנה שהשלום עדיף על המילחמה. כאשר תיכנס האינתיפאדה לשנתה ה-שניה והשלישית ותגבה מחיר כלכלי גבוה, כאשר יהיה לווישניגטון ולמוסי קווא אינטרס משותף לכפות שלום מברחב שלנו, כאשר יחליט האדם הפשוט ברחוב הישראלי ש-די, נמאס, צריכים להגיע לפיתרון" — או אז ייווצר לחץ פנימי והיצוני שגם ממשימיו ימיו תתקשו לעמוד בפניו. השאלה היא: מה יהיה אז חוק יותר — הלחץ הפנימי-היצוני או הקנאות של חרות וההתחרות הרמג'ונית בין מנהיגיה?

שאלה טובה, שקשה להשיב עליה מראש. אך דבר אחר ברור: כדי שכלל ייווצר מצב כזה, יש ליצור קודם כל את הלחץ הפנימי, את התמורה הגדולה בצניבות, את ניצחון השכל הישר על הרגש העיוור. **מי יעשה את זאת? בודאי לא בנימין נתניהו, דויד מגן, דב שילנסקי ושות'. לשם כך דרושים אנשים המאמינים בכל ליבם שהשלום הישראלי-פלסטיני הוא אפשרי, מעשי וטוב לישראל. שי השטחים הכבושים אינם, יהודה ושומרון והבל-עזה, אלא גנטי בלתי-ינסבל, היותם של המדינה מבפנים ומבחוץ. יתכן שרק ידימין תוכל להחזיר. אך רק ידישמאל יכולה להביא לכך.**